U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, zastoupenému prof. JUDr. Janem Kříženem, advokátem se sídlem Rybná 9, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Zdeněk - Sun s. r. o., se sídlem Kollárova 1229, Veselí nad Moravou, zastoupené JUDr. Pavlem Gazárkem, advokátem se sídlem Blatnice pod Svatým Antonínkem 462, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2014, čj. 13916-40/2010-ERU, o kasační stížnosti společnosti **FERROMET a. s.**, se sídlem Kollárova 1229, Veselí nad Moravou, zastoupené JUDr. Miroslavem Zamiškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2016, čj. 62 A 71/2014 - 206,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Stěžovatelce **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce stěžovatelky JUDr. Miroslava Zamišky do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce dne 20. 8. 2014 napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného (původně označené čj. 13916-39/2010-ERU, po provedení opravy opravným usnesením ze dne 27. 2. 2014, čj. 13916-45/2010-ERU, označené čj. 13916-40/2010-ERU) žalobou u Krajského soudu v Brně. Společnost FERROMET a. s., podáním ze dne 24. 2. 2016 krajskému soudu oznámila, že v rámci tohoto řízení hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud rozhodl v záhlaví uvedeným usnesením, že společnost FERROMET a. s., osobou zúčastněnou na řízení není.

II.

[2] Společnost FERROMET a. s. (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že jeho rozhodnutím ve věci samé nebude dotčena na svém veřejném subjektivním právu. Stěžovatelka byla přesvědčena, že splnila obě podmínky pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení – vyjádřila vůli vykonávat v řízení práva osoby zúčastněné na řízení a tvrdila přímé dotčení na svých právech případným zrušením správního rozhodnutí. Přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení považovala stěžovatelka za nutné k hájení svých ekonomických, podnikatelských a dalších zájmů vyplývajících z jejího postavení jako společníka osoby zúčastněné na řízení. Řízení vedené před krajským soudem zásadním způsobem ohrožovalo právo stěžovatelky na legitimní očekávání s ohledem na princip presumpce správnosti aktů veřejné moci. Řízení bylo specifické tím, že žalobce podal již podruhé žalobu podle § 66 odst. 2 s. ř. s. k ochraně závažného veřejného zájmu proti rozhodnutí žalovaného o udělení licence k výrobě elektřiny společnosti Zdeněk - Sun s. r. o. (osobě zúčastněné na řízení). Původní žalobu krajský soud odmítl, protože v průběhu řízení žalovaný zrušil původně napadené rozhodnutí a udělil licenci novým rozhodnutím s účinky od data vydání původního rozhodnutí dne 31. 12. 2010. Žalobce se tedy „*znovu*“ domáhal zrušení rozhodnutí o udělení licence, které žalovaný vydal v obnoveném řízení po více než třech letech od původního rozhodnutí. Stěžovatelka měla právní vztahy navazující na udělení licence za stabilizované, žaloba proto zasáhla do její právní jistoty. Za přímé dotčení veřejného subjektivního práva považovala zásah do svého práva na legitimní očekávání.

III.

[4] Žalobce, žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve podmínkami řízení a dospěl k závěru, že nejsou splněny.

[6] Ze spisu krajského soudu se podává, že řízení ve věci samé ukončil vydáním rozsudku ze dne 20. 5. 2016, čj. 62 A 71/2014 - 544, (dále jen „rozsudek ve věci samé“), jímž rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 6. 6. 2016.

[7] Skončení řízení před krajským soudem představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení o kasační stížnosti proti usnesení, jímž krajský soud nepřiznal stěžovatelce postavení osoby zúčastněné na řízení (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, čj. 9 As 181/2015 – 90). Nejvyšší správní soud nemůže rozhodovat, zda určitá osoba má mít postavení osoby zúčastněné na řízení, které již krajský soud pravomocně ukončil. I pokud by totiž soud shledal kasační stížnost důvodnou a zrušil napadené usnesení, nemohlo by se tím „*otevřít*“ pravomocně ukončené

řízení před krajským soudem. Věcné projednání kasační stížnosti by tak nemohlo vést k účinné ochraně práv stěžovatelky.

[8] Osoba domáhající se postavení osoby zúčastněné na řízení má však přesto možnost dosáhnout i po skončení řízení před krajským soudem nápravy případného pochybení krajského soudu. Je totiž oprávněna podat kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ve věci samé a namítnout vadu soudního řízení spočívající v tom, že s ní krajský soud nejednal jako s osobou zúčastněnou na řízení, přestože jí takové postavení náleželo. Podání kasační stížnosti osobou, které krajský soud nepřiznal postavení osoby zúčastěné na řízení, je přípustné (viz usnesení čj. 9 As 181/2015 - 90).

[9] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka podala kasační stížnost dne 10. 5. 2016, tedy před skončením řízení před krajským soudem. V době podání kasační stížnosti byly podmínky řízení o kasační stížnosti splněny. Předmět řízení však v jeho průběhu odpadl, přičemž tento nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný. Nejvyšší správní soud přitom nemohl rozhodnout o kasační stížnosti ještě před vydáním rozsudku ve věci samé, neboť stěžovatelčina kasační stížnost byla blanketní a stěžovatelka ji doplnila teprve 27. 5. 2016. Stalo se tak teprve v době, kdy již krajský soud ve věci samé rozhodl, aniž vyčkal výsledku řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti napadenému usnesení.

[10] Rozsudkem ve věci samé krajský soud věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Stěžovatelka tak může hájit svá práva a zájmy v řízení o zrušení licence společnosti Zdeněk - Sun s. r. o., prostřednictvím této společnosti, v níž je společníkem. Společnost Zdeněk - Sun s. r. o., má v uvedeném řízení postavení osoby zúčastněné na řízení. Nejvyšší správní soud poznamenává, že jmenovaná společnost je také jedním ze stěžovatelů v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku ve věci samé vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 146/2016. Stěžovatelka tedy může svá práva uplatňovat prostřednictvím uvedené společnosti i v daném řízení.

V.

[11] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., Nejvyšší správní soud usnesením odmítne návrh, nejsou-li splněny podmínky řízení, tento nedostatek je neodstranitelný a nelze proto v řízení pokračovat. Neexistující předmět řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Účastníkem v řízení o kasační stížnosti jsou podle § 105 odst. 1 s. ř. s. stěžovatelka a všichni, kdo byli účastníky původního řízení, tedy žalobce a žalovaný.

[13] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení osobě zúčastněné nebyla uložena žádná povinnost a soud proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[14] S ohledem na odmítnutí kasační stížnosti soud vrátil stěžovatelce uhrazený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 téhož zákona).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. října 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu